

D·N

15/8 1947

England och Indien

De självständiga indiska stater som i dag uppstår innebär, därom är alla ense, inte någon idealisk eller ens någon klar lösning av den indiska frågan. Själva uppdelningen innebär uppenbara olägenheter. Det muhammedanska Pakistan omfattar språkligt särpräglade områden i nordväst och i nordost; avståndet dem emellan är mer än 150 mil, och den av Jinnah framkastade tanken att förena dem genom en korridor har helt naturligt väckt bestämt motstånd från hinduernas sida. De båda delarna av Pakistan är rena jordbruksområden — med vete som huvudprodukt i Punjab och ris i Bengalen — och står industriellt jämförelsevis mycket lågt; de kompletterar alltså inte varandra, tvärtom. Ett gott förhållande mellan Pakistan och Hindustan — eller Indien som det officiella namnet lyder — är därför nödvändigt framför allt för den nya muhammedanska staten.

En rad friktionspunkter föreligger. Kalkutta är omstritt, i den till Pakistan hörande Nordvästra gränsprovinsen agiteras för bildande av en tredje enhet, Pathanistan. Särskilt besvärlig är frågan om furstestaternas ställning; de är fria att ansluta sig till någon av de nya staterna eller att ställa sig utanför. Flera stora furstendömen, Kaschmir, Hyderabad och Travancore, har hittills stått tveksamma. I Hyderabad, som ligger mitt i Hindustan, är dynastin och den socialt härskande klassen muhammedansk; i Kaschmir, som

gränsar både till Pakistan och Hindustan, är förhållandet det motsatta. En option för vare sig den ena eller den andra av de nya staterna måste i dessa fall väcka missnöje hos stora folkgrupper.

Det framtida konstitutionella och politiska läget är i mycket oklart. Av den brittiska regeringen utsedda generalguvernörer skall tills vidare fungera, lord Mountbatten i Hindustan och Jinnah i Pakistan. Men då författningar antagits och de nya staterna helt organiserats står det dem fritt att välja mellan fullständigt lösbrytande från England och kvarstannande som dominions inom det brittiska samväldet.

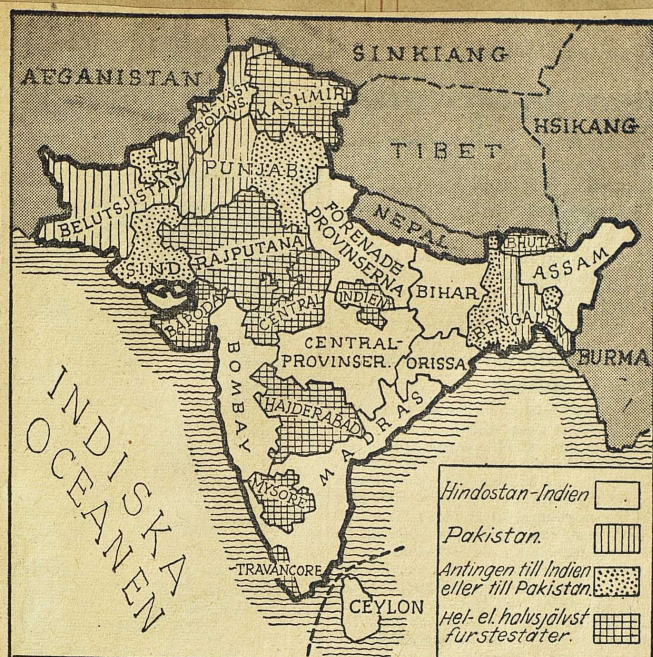
Trots alla dessa svårigheter hälsar hela världen Indiens inträde i de fria staternas krets som en märklig och storslagen händelse. Eliten inom de skilda indiska folken har sedan länge arbetat för självständighet. De har under den senaste tiden visat förmåga och vilja till ömsesidiga eftergifter; uppdelningen av Indien medför uppenbara olägenheter, men själva faktum att den kunnat komma till stånd under medverkan från både muhammedaner och hinduer ger förhoppningar om grannsämja och samarbete i framtiden.

Uppgörelsen har tillkommit på engelskt initiativ. Den kröner det civilisatoriska storverk som England efter det första skedet av aggression och ekonomisk exploatering utfört i Indien. År 1833 yttrade Macatlay att den dag indierna under den engelska styrelsens vård växt ifrån den bestående ordningen och begärde frihet skulle bli den "stoltaste dagen i engelsk historia". Sedan årtionden har denna tankegång behärskat britternas arbete. Steg för steg har den totala självstyrelsen förberetts; devisen "söndra och härska" har helt trätt tillbaka för viljan att medla och försona. Kravet på självständighet har varit en frukt av det västerländska inflytandet. Då det

gällt att praktiskt förverkliga detta krav har den brittiska regeringen, med en tolerans och en generositet som kanske aldrig tidigare mött i historien, verkat som de indiska folkens hjälpare.

Det sägs stundom att denna abdikation av den egna makten varit ofrånkomlig, att Englands hållning blott är en gest som vill dölja oförmågan att bevara det ägda. Alla fakta tyder på att denna tolkning är oriktig. Med några tusen engelska ämbetsmän och tiotusental indiska, med några tiotusental engelska soldater och hundratusental indiska har England under senare år bevarat sitt välde. Ett Indien inom vilket en majoritet varit ivrigt inriktad på det engelska styrets avskaffande hade sedan länge kunnat göra detta styre omöjligt. En regim inom vilken andra idéer än den demokratiska humanismen härskat hade med de medel den moderna tekniken ger och den politiska passivitet som ännu utmärker den indiska befolkningens massa kunnat slå ned självständighetsrörelsen och härska med våld och godtycke. Inbillar sig någon att en Hitler, en Mussolini eller en Stalin — eller ens en Napoleon, en Disraeli eller en Bismarck — hade handlat gentemot Indien som de brittiska statsmännen gjort sedan detta århundrades början? Endast den som helt förnekar människans förmåga att höja sig över den lumpnaste egoism och maktvilja kan betvivla att de idéer om självstyrelse och personlig frihet som England mer än någon annan stat utbrett i världen varit väsentliga för Indiens frigörelse.

Med lyckönskningarna till det indiska folket förmåler sig därför tacksamhet mot det brittiska. Då de indiska staterna blir självständiga är detta det kraftigaste stöd som i vår tid kan ges åt tron på framsteg i tecknet av vidsynthet, fördragsamhet och aktning för andra.

Karta över Indien visande den uppdelning som redan är bestämd, och de områden vilkas tillhörighet återstår att avgöra.

Det senaste ryska diplomatbesöket

på förbudet svenskt område kommenteras icke alls av Morgon-Tidningen, som förra gången i det längsta slätade över saken, och diskuteras av Aftontidningen på ett sätt som är mera komprometterande än tystnad:

Att ryssarna spionerar i Sverige som ock i de flesta andra länder kan knappast vara underkastat något tvivel. Mera tveksamt förefaller att just militärattachéerna ostentativt reser omkring i förbjudna områden i detta syfte. Spioneri brukar oftast bedrivas så där litet i skymundan. Och för utforskning av de förbjudna områdena vore det otvivelaktigt ändamålsenligare att använda svenskar. Det kan knappast råda någon tvekan om att sådana står till förfogande.

Alltså: inte ett ord av indignation eller ens kritik, blott någon klagan över de ryska legationstjänstemännens naivitet jämte en rekommendation till dem att i stället använda svenskar för sitt spioneri. Man utgår sålunda från att svenskar finns att tillgå för spioneri och avser naturligtvis med denna anvisning medlemmar av det kommunistiska partiet, dvs. det parti med vilket socialdemokraterna i vissa fall — såsom när det gäller propaganda för den gemensamma pressen — bedriver det mest intima samarbete. Rimligen får dock antas att kommunisterna icke i gemen är förrädare i legal mening; i så fall vore det skamligt att tolerera dem och än mer att samverka med dem. Den skillnaden bör också ihågkommas att en rysk diplomat spionerar utan risk, medan en ertappad svensk döms till mångårigt straffarbete för spioneri. Om Aftontidningens uttalande avser att vara ett skämt, är det ett misslyckat och smaklöst skämt; menar tidningen allvar, så är en vida hårdare karaktäristik befogad.